

MAXINE MORREY

Sázka na lásku (a jiné katastrofy)

KAZDA

MAXINE MORREY

SÁZKA NA LÁSKU

(A JINÉ KATASTROFY)

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červenec 2025

ISBN: 978-80-7670-252-3

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Původní název: *Living Your Best Life*

© 2022 Maxine Morrey

Původní vydání: Boldwood Books Ltd.

Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.

1. vydání

Překlad: Eva Lee

Korektura: Karolína Šnajdrová

Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: Kristýna Franková

Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

ISBN: 978-80-7670-239-4

Knihy lze zakoupit výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

1

Měla jsem pocit, že se něco děje. Seděli jsme v našem obvyklém hloučku v hospodě, kam jsme chodili už od školy. Naše parta se postupně rozrůstala – jak přibývali partneři a partnerky, manželky a manželé, připojovali se a mísili s námi. Většina z nás zůstala poblíž místa, kde jsme vyrůstali. Jasně že naše hospoda už dávno nebyla pajzlem pro študáky, s ulepeným tmavým kobercem, na kterém se ztratily stopy mnohého hříchu, a se záchodky, kde si člověk raději pokaždé dobře rozmyslel, jak moc se mu chce čůrat. Prošla rekonstrukcí a bylo z ní teď prosvětlené, prostorné zařízení s podlahou v dubovém dekoru a světlými stěnami. K jídlu se zde podávaly vymazlené klasiky za odpovídajícím způsobem přestřelené ceny. Scházeli jsme se tu celá léta. Měli jsme pravidelná setkání, na kterých se nás sešlo nejvíc. A v mezičase se různě scházeli ti, kdo měli zrovna čas a chuť. Když přišly děti, začlo být těžší najít termín, takže v létě jsme často vyměnili hospodu za park, abychom mohli brát drobotinu s sebou. Líbilo se mi, jak jsme se snažili zůstat kontaktu, i přes všechny změny, co nám život naservíroval. Tia, Jono, Luca a já, my čtyři bezdětní, jsme si přirozeně vytvořili vlastní malou skupinku a vídali jsme se častěji.

S Lucou jsem se často scházela po práci na drink nebo na večeři – pracovali jsme totiž ve stejné části města. Obvykle mi to pomohlo setřást ze sebe stres z náročného dne. Byli jsme přátelé odjakživa. Teda rozhodně od pěti let. To jsem tehdy ve svůj úplně první školní den stála vzadu ve třídě, všechno si zkoumavě prohlížela a dumala, jestli si někdo všimne, když se potichu vytratím ze dveří. Z přemýšlení o útěku mě vyrušilo zatahání za můj úhledně zapletený cop následované zahihňáním. Vedle mě stál rozesmátý kluk s vlasy černými jako uhel. Úsměv mu ale zmizel z tváře, jakmile jsem couvla ke zdi a roztrásl se mi spodní ret. Když viděl, že mi po tváři stéká slza, vyvalil na mě svoje čokoládové oči. A pak mě najednou objal.

„Já jsem nechtěl, aby ses rozbřečela,“ řekl, když mě pustil.
„Promiň.“

Přikývla jsem a nechala ho, aby mě vzal za ruku a sebevědomě nás vedl k volným místům. Od toho dne jsme byli skoro nerozluční. I když jsme se občas pohádali, za chvíli jsme se zase objímali a hráli si spolu. Naše parta byla moje srdcovka, rozuměli mi. Ale Luca ještě o trochu víc.

Jenže dnes večer se něco dělo. Vedle mě seděla Tia a tlachala o všem možném. Čekali jsme, až dorazí ostatní. Podívala jsem se na ni a přimhouřila jsem oči.

„Jsi v pohodě?“

„Jasně! Proč?“

„Chováš se divně.“

„Jak to myslíš, divně? Vůbec ne! Jono?“ otočila se na svého přítele.
„Chovám se divně? Bee říká, že jo.“

„Ty seš divná vždycky.“ Jono pokrčil rameny a dal jí pusku na nos.
„To je jedna z věcí, co na tobě miluju.“

Tia se zazubila svým nádherným úsměvem, který jsem jí odjakživa trochu záviděla. I já jsem se dokázala zeširoka usmát, ale zatímco ona při tom vypadala jako Julia Roberts, já jsem měla pocit, že jsem spíš jako Joker. Jednou jsem se o tom zmínila před Lucou a on mi řekl, ať neblbnu. Tím to pro něj bylo vyřešené. Ale i tak jsem se většinou snažila smát distingovaně a neukazovat moc zuby.

„To je fakt,“ souhlasila jsem s Jonem. „Ale dneska jsi extra divná. Jako kdybys v sobě měla celé balení lentilek.“

„Ale jdi,“ mávla rukou. „Něco nového v milostném životě, co bych měla vědět?“

Srkla jsem si drinku, který stál na stole přede mnou. „Nic.“

Tia vzdychla. „Co s tebou jenom uděláme?“

Podívala jsem se na ni přes okraj sklenice. „Myslím, že se mnou není potřeba dělat vůbec nic.“

Tia se na mě upřeně podívala. „Obě víme, že je toho potřeba udělat celkem dost.“ Lascivně na mě mrkla a já jsem protočila panenky.
„Fakt neexistuje nikdo, kdo by se ti líbil? Třeba v práci?“

„Ne.“ Probodla jsem olivu koktejlovou špejlí, která měla tvar meče – přesně něco takového měli před lety naši doma v domácím

baru. Pořádání večírků rodičům šlo. Výchova dětí už o dost míň.

„Fakt nikdo?“ povzdechla si znovu.

„Nikdo.“ Hodila jsem si olivu do pusy.

„To je zklamání.“

„Zjevně víc pro tebe než pro mě.“

Tia se na mě podívala tím svým výrazem.

„Luca to vidí stejně, že jo?“ otočila se na něj, právě když se posadil naproti mně a skládal svoje dlouhé nohy pod lavici.

„Těžko říct, vzhledem k tomu, že nevím, jak zněla otázka.“ Měl stejně nádherný úsměv jako v první třídě, jen ho teď rámoval ostře řezaný obličej s jednodenním strništěm. Za dlouhými řasami se skrývaly oči barvy čokolády, ve kterých by se neopatrný člověk mohl snadno ztratit. A mnoha osobám se to už stalo. K tomu tělo jako kombinace proklatě dobrých genů a poctivého tréninku. Když si sedal naproti mě, mrknul na mě a já jsem mu odpověděla úsměvem.

„Bee potřebuje chlapa.“

Bella a Jesse se přestali bavit o výhodách a nevýhodách nejnovější verze jakéhosi kočárku a o tom, jestli ho mají pořídit své dceři namísto stávajícího. Otočili se k nám a poslouchali, jak se bude debata dál vyvíjet.

„Aha,“ řekl Luca a upil piva. Vypadal, že ho tohle téma zajímá ze všech nejmíň.

„Vidíš?“ obrátila se Tia zpátky ke mně. „Luca taky souhlasí.“

„Řekl jen ‚aha‘. To není žádné souhlas.“

„Ale ani nesouhlas,“ oponovala.

„Můžeme si už konečně objednat jídlo?“ povzdechla jsem si. Nutně jsem se potřebovala najíst a změnit téma.

„Za chvíli,“ řekla Tia a podívala se za mě. „Jack a Lucy ještě nedorazili. Psala mi, že tu budou každou chvíli.“

„A nemůžou si objednat, až přijdou?“ zavrčela jsem.

„Tys neobědvala?“ zeptal se Luca a probodával mě pohledem.

Pokrčila jsem rameny. „Byla porada.“

Zatřásl hlavou.

„Já tě vidím.“

„To jsem taky chtěl. Už jsme se o tom bavili, že nemáš vynechávat oběd. Není to dobrý pro tebe ani pro nás. Jseš pak nevrlá.“

„Nejsem nevrlá. Jenom hladová.“

„Řekl bych, že obojí.“

„Ty bys řekl cokoliv, jen abys se mnou nemusel souhlasit.“

Naklonil trochu hlavu, jako by říkal „možná“, a usmál se.

Zvedla jsem oči v sloup a utekla jsem pohledem jinam – hlavně proto, že mi bylo jasné, že má pravdu. V poledne jsem si chtěla zajít na sendvič, ale šéf mě zatáhl „na pět minut“ do zasedačky.

„Nevadí ti to, že jo?“ řekl a už otevíral dveře. Samozřejmě to byla řečnická otázka, tak jsem jí ani nevěnovala pozornost a rovnou jsem si sedla. O hodinu a půl později se můj žaludek přestal ozývat, obrátil svůj hněv proti ostatním orgánům a uraženě ztichl. Teď se ale kručení a křeče vrátily v plné síle.

„Tady jsou!“ Tia vystřelila ze židle tak rychle, až Luca leknutím vybryndal trochu piva. Hodil po mě tázavý pohled a jal se vylité pivo utírat ubrouskem. Pokrčila jsem rameny. Rozhodně se tu děje něco divného.

Stála jsem v davu u baru a snažila se upoutat pozornost barmana. Obsloužil pět lidí, z nichž tři přišli po mně, než se mi konečně podařilo na sebe dostatečně upozornit. Chystala jsem se nahnout blíž k němu, aby mě slyšel.

„Co to bude?“

„Tři–“

„Dvakrát Cosmopolitan, jednou suché Martini a jednou vodku s limetou,“ převálcovala mě jakási žena a ve snaze dostat se blíž k barmanovi mě vystrčila o kus dál.

Barman o mě ani nezavádl pohledem, otočil se a začal míchat koktejly. Nacpala jsem se do mezírky, která mi zbyla, a držela jsem se v ní zarputile jako klíště. Stoupla jsem si na tyč dole pod barem, abych získala pár centimetrů k dobru. Nehodlala jsem vzdát boj o to,

být konečně obsloužena. Takhle to bylo pokaždé, když na mě přišla řada, nesnášela jsem to.

„Do háje, to to trvalo! Už jsme si mysleli, žes šla domů,“ ozvala se Bella. Tia rozdávala drinky a já jsem si konečně mohla zase sednout.

„Barman mě ignoroval. A když už se mi podařilo upoutat jeho pozornost, předběhla mě nějaká ženská.“

„Ááá,“ zatvářili se všichni soucitně a pak jsme si přiřukli. Nebylo to poprvé, co mi trvalo věčnost přinést drinky – a určitě ani naposled. Příště pošlu Tiu. Ta se vrátí do pěti minut. To je bez debaty. Tiu nikdo nepřehlédne. Nejen proto, že je krásná. Dokáže něčím na lidi zapůsobit, má charisma, které lidi přitahuje. Zato mně se ho nedostává. Zajímalo by mě, jestli se dá koupit na Amazonu.

Zmáčkli jsme se blíž k sobě, abychom se vešli ke dvěma stolům, které jsme pro dnešek zabrali.

„Tak už si můžeme objednat jídlo? Prosím?“ podívala jsem se na Tiu.

Luca se zasmál. „Nasadila psí oči. Teď už je to vážný.“

„Ještě minutku.“ Tia roztržitě zvedla prst a otočila se zpátky k Jonovi.

Šlehla jsem pohledem na Lucu. „Já nedělám psí oči.“

Usmál se na půl pusy. „Ale děláš. A nejvíc roztomilý je, že o tom nevíš. Udělala jsi je první den ve škole, když jsem tě zatahal za copánek. A teď znovu.“

„To nejsou žádný psí oči!“ zafuněla jsem otráveně. „Říkáš to, jako kdybich chtěla někoho manipulovat. A přitom prostě jen mám... takový obličej.“

„Však neříkám, že to děláš schválně, ani že je na tom něco špatného. Jenom konstatuju,“ pokrčil rameny tím svým typickým pohodovým způsobem. Nevím, jestli za jeho bezstarostný přístup k životu mohly jeho italské geny, nebo jestli se tak prostě narodil. Já jsem byla spíš na opačné straně škály. Věčně jsem se strachovala, co se stane, když něco udělám. Lucův postoj líp vystihovala otázka: „Co se stane, když něco neudělám?“

„No, tvoje pozorování jsou silně nepřesný.“

„Vážně?“ zeptal se a položil prázdnou sklenici od piva na stůl.

„Jo.“

Otevřel pusou, že mě seznámí s dalšími argumenty, ale dřív než stačil cokoliv říct, Jono cinknul vidličkou o svou sklenici. Byla napůl plná, takže cinkání znělo tlumeně, a tak sáhl po mojí prázdné skleničce od vína a zkusil to znovu. Tentokrát zaznělo jasné zacinkání a celá hospoda na okamžik ztichla. Všichni zírali na nás.

„Pokračujte!“ Tia mávla pravicí směrem ke zbytku podniku a po pár vteřinách se ostatní opravdu vrátili ke svým rozhovorům. Lidi v dnešní době stejně nedokážou moc dlouho udržet pozornost.

Jono se podíval na Tiu a pak na nás ostatní. Že by se červenal? Z nich dvou byla výřečná spíš Tia. Jono byl milý, měl suchý, pohotový humor a rád si s člověkem popovídal, ale slovy rozhodně neplýtvával, a pokud si mohl vybrat, raději naslouchal, než aby mluvil.

„Dík, že jste dneska dorazili. Víím, že to bylo dost narychlo, tak si toho fakt cením,“ odkašlal si. „Chtěli jsme, abyste byli první, kdo se dozví... že jsem včera večer požádal Tiu o ruku. A ta k mé velké úlevě – a možná i překvapení – svolila.“

V tu chvíli Tia vymrštila levou ruku a skoro nekontrolovaně vykřikla. Její prsteníček zdobil velký diamant vybroušený do tvaru kapky a zasazený do prstýnku z bílého zlata.

V mžiku jsme jako jeden muž začali blahopřát snoubencům, objímat budoucí nevěstu a otírat jí slzy štěstí a nadšení. Byla jsem nesmírně šťastná, vždyť Tia byla moje kamarádka už od dětství. Neměla snadný život – táta jí na střídačku mizel ze života a zase se objevoval. Ale vždycky měla v sobě neskutečnou vnitřní sílu, kterou jsem na ní odmala obdivovala. Díky této schopnosti dokázala prorazit, když jí někdo házel klacky pod nohy, ať už kvůli tomu, že byla holka, nebo kvůli barvě pleti. Tia si šla tvrdohlavě za svým. Věděla jsem jistě, že jednou z věcí, po kterých toužila, byl hodný, spolehlivý chlap, se kterým bude moct založit rodinu. Teď ho konečně našla. Cítila jsem, že se opravdu radují a že i mně se úsměv – s vyceněním zubů a vším – rozlévá přes celou tvář.

„Cítíš se míň protivně, když už máš něco v žaludku?“ Během večera jsme se několikrát stěhovali kolem stolu a povídali si každou chvíli s někým jiným. Ted' seděl Luca vedle mě, naproti Tie a Jonovi.

„Nebyla jsem protivná.“

Luca mlčel.

„Nebyla.“

„Já nic neříkám.“

„Nemusíš. Tvůj obličej mluví sám za sebe.“

„Tak!“ udeřila na nás Tia s loktem opřeným o stůl, čímž přerušila to, co by někdo nazval hádkou, ale my jsme to s Lucou zásadně nazývali diskuzí.

Zvedla jsem obočí. „Tak?“

„Jste poslední dva z nás, co jsou single.“

Pokrčila jsem rameny. Luca mlčel. Tia se s těmito reakcemi evidentně nehodala spokojit. „Tak co s tím budeme dělat?“

„My s tím nebudeme dělat vůbec nic,“ odpověděla jsem a významně jsem se na ni podívala. Naposledy, když mě komusi dohodila, jsem strávila večer posloucháním vyčerpávajících detailů o komiksech od Marvelu, jejich postavách a filmových verzích. Nemám nic proti tomu, když někdo má rád tyhle věci, i když mě to úplně nebere. Ale skoro tři hodiny v kuse na jedno téma? To už jsem potřebovala vlastního Avengersa, aby mě zachránil. Pokus o únik přes toaletu selhal – klasika, nebylo tam okno, tato záchranná varianta nepřípadala v úvahu. Vrátila jsem se ke stolu připravená na další dávku výkladu. Ale místo toho mi můj společník sdělil, že „zásadně nejí dezerty“, a jestli si teda rovnou nerozdělíme účet. O peníze mi ale tolik nešlo. Vadilo mi, že jsem přišla o zákusek, kvůli kterému jsem tam vydržela tak dlouho. Kde je pomyslná třešnička na neexistujícím dortu? Po cestě domů si volal s Tiou a sdělil jí, že „jsem celkem milá, ale moc jsem se s ním nebavila“.

„Ty mi to nikdy nezapomeneš, co? Věděla jsem, že má rád komiksy, ale netušila jsem, že až tak do hloubky... A omluvila jsem se ti.“

„Já vím. Ale ani tak nemám zájem o pomoc.“

„Fajn. Takže když není nikdo v práci a o pomoc nemáš zájem, zbývá jen jedna možnost.“

„Klášter?“

Luca se uchechtl a já jsem po něm střelila pohledem. „Nevím, čemu se směješ. Taky nejsi zadanej. Možná najdeme místo v klášteře i pro tebe.“

Otevřel pusou.

„Ideálně kontemplativní řád,“ dodala jsem a přimhouřila oči.

Luca se rozesmál svým hlubokým, hrdelním smíchem, při kterém obvykle ženy v okruhu několika metrů roztávaly. Úplně chápu proč. Nejsem slepá. Ale ze zkušenosti vím, že Lucův úchvatný vzhled i hlas byly jen zástěrkou faktu, že dokáže být neskutečně otravný.

„Chtěla jsem navrhnout online seznamku,“ zazubila se Tia. „Něco mi říká, že tvůj příběh nebude stejnej jako v tom filmu *Za zvuků hudby*.“ Přeskočila pohledem na Luca. „U tebe si zase nejsem jistá, jestli by to k něčemu bylo. Jsi moc hezkej. Když si člověk zadá do vyhledávače ‚stojí za hřích‘ vypadne mu tvoje fotka s tím tvým zasněným pohledem.“

„Takový věci neříkej!“ řekla jsem, posunula ruce dál po stole a složila na ně hlavu. „Už teď má problém protáhnout svůj ego dveřma.“ Neměla jsem úplně pravdu. Na to, jak nechutně dobře vypadal a působil, byl překvapivě skromný. Většinou.

„Jsem pořád tady, mimochodem. A žádný zasněný pohledy nedělám,“ poznamenal Luca a přejížděl pohledem ze mě na Tiu. Ta jeho protest odbyla mávnutím ruky a její nově ozdobený prst se zablýskl přímo před mým obličejem. Luca rozhodně míval zasněný výraz, který určitě nebyl vědomý a objevoval se, pouze když se na něco soustředil. V takových chvílích mohl směle konkurovat patentovanému pohledu topmodela Davida Gandyho.

Zvedla jsem hlavu a podepřela si ji dlaněmi. Najednou na mě padla únava. Asi bych měla pomalu vyrazit, dokud ještě můžu chytat poslední paprsky končícího léta, zamířit k metru a domů.

„Tak co myslíte?“ Tia přejížděla pohledem mezi mnou a Lucou.

„Co jako?“ odpověděli jsme současně.

„Online seznamka?“

Podívali jsme se s Lucou na sebe. Můj výraz se dal zcela jistě zařadit do kategorie zděšení. Ten jeho byl kupodivu nečitelný.

„Ty to považuješ za dobrý nápad?“ zeptala jsem se ho.

„Jasně že jo!“ skočila Tia Lucovi do řeči dřív, než stihl cokoliv říct. „Já jsem se potkala s Jonem na online seznamce a podívejte, jak nechutně šťastný jsme!“

„Jo, ale vy dva jste výjimkou z pravidla. Já jsme slyšela o online seznamkách jen samý horor. A přiznejme si, že systém, kde osmdesát procent lidí nemá na profilu reálnou, aktuální fotku, se nedá moc spolíhat. A to je jenom jeden problém z mnoha.“

Luca pořád neřekl ani slovo. Štouchla jsem do něj. „Řekni něco, ať můžeme tuhle debatu posunout k příjemnějšímu tématu, a taky smysluplnějšímu.“

Opřel se a založil si ruce. Měl vyhrnuté rukávy košile, takže byla vidět opálená, svalnatá předloktí. Látka jeho bílé, na míru šité košile se mu dokonale napínala přes hrudník. Periferním viděním jsem spatřila ženu u baru, která na něj celý večer pokukovala, jak se natočila jeho směrem a přehodila své dokonale opálené nohy jednu přes druhou. Luca se na ni letmo podíval a pak vrátil pozornost zpátky k nám.

„Není to ten nejhorší nápad.“

Překvapením mi spadla čelist.

„Co je?“ zeptal se Luca.

Sebrala jsem se a jazyk mi konečně začal fungovat. „Je to úplná blbost! Nejhorší nápad na světě! Nenapadá mě nic horšího!“

„Proč?“

„Z důvodů, který jsem už uvedla.“

„Ale jak Tia správně poznamenala, může to dopadnout i dobře. Když se s někým seznámíš v reálném světě a půjdeš s ním na rande, neznamená to, že to rande bude automaticky lepší, než kdybyste se dali dohromady přes appku. Naopak, často o tom člověku víš ještě méně.“

„Jo, ale aspoň víš, jak ten člověk doopravdy vypadá, a nesedíš tam s verzí o patnáct let starší, než byla na fotce, když sis domlouval

schůzku,“ zafuněla jsem. „Tobě to přijde jako dobrý nápad jenom proto, že mně se to nelíbí.“

„To není pravda. Je to jenom příjemný bonus.“

Podívala jsem se na něj úkosem a on se usmál.

„Proč se vůbec obtěžuješ? Ty rozhodně nemáš o zájemkyně nouzi.“ Podívala jsem se na slečnu na barové stoličce, která pořád ještě Lucu svlékala očima. Podle výrazu tváře byla právě u boxerek.

„Možná hledám něco lepšího.“

Jono se narovnal a začal vypadat zaujatě, Tia se předklonila a kulila na Lucu oči. „Fakt?“ zeptala se.

Luca se na mě na okamžik podíval a pak pokrčil rameny. Nevěděla jsem, co na to říct. A podle zaraženého ticha ani Tia ne, což byl v podstatě zázrak. Zírala jsem na něj. Šel odjakživa ze vztahu do vztahu, nijak se nevázal. Nikdy nic vážného a dával to najevo hned od začátku, aby předešel trapným scénám. Ne vždycky to fungovalo, ale ne kvůli nedostatku upřímnosti na jeho straně. Měl práci, přátele a vášně pro adrenalin, jež se projevovala tím, že dělal věci, které mě děsily, jako lezení po ledopádech nebo paragliding. To byl další bod, na kterém jsme se neshodli. Takže když byl Luca na výpravě za dobrodružstvím, moc o tom nemluvil a já jsem se snažila nemyslet na nejhorší. Věděla jsem, že to není ideální strategie, ale většinou fungovala, tak jsem se jí držela. Po každé své superhrdinské misi mi zavolal přes videohovor, abych se mohla přesvědčit, že je v pořádku a celý. Věděl, že to potřebuju. Znali jsme se už tak dlouho, že neexistovalo skoro nic, co bychom o sobě nevěděli. Zjevně až na tohle superpřekvapení.

„Fakt, jo?“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se stihla zarazit.

Luca jen pokrčil rameny.

„Tos mi nikdy neřekl.“

„Neptala ses.“

Měl pravdu. Nikdy mě to nenapadlo. Nikoho z nás. Prostě jsme předpokládali, že mu vyhovuje současný stav věcí. Ale léta běžela a Luca měl velkou rodinu, v níž vládly dobré vztahy. Najednou mi došlo, že je nad slunce jasnější, že jednou bude chtít mít taky takovou rodinu. Z nějakého důvodu se mi tahle informace zdála být

nejdůležitější zprávou večera, důležitější než Tiina a Jonova velká novina.

Luca na mě chvíli hleděl, pak odvrátil zrak. Zavrtěla jsem se na židli a nemohla jsem setřást neodbytný pocit, že je zklamáný.

„Takže?“ pobídla nás Tia.

„Takže co?“ řekli jsme s Lucou najednou. Tia přešla pohledem z jednoho na druhého, jedno obočí lehce zvednuté, a pak pokračovala.

„Zjevně víme, co si Bee myslí o online seznamkách, i když má teď před sebou naprostý důkaz jejich dokonalosti.“ Zamrkala, našpulila rty a teatrálně ukázala prstýnek, pak pokračovala: „Ty to vidíš stejně?“ obrátila se na Lucu.

„Vůbec ne,“ odpověděl bez váhání.

„No jasně, čekala jsem, že to řekneš,“ zabručela jsem na něj.

Luca se ke mně trochu pootočil. „A proč bych to měl říct, prosím pěkně?“

„Protože se mnou prostě nemůžeš souhlasit.“

„Souhlasím s tebou.“

„Málokdy.“

„Dost často, protože jsme se spolu vydrželi přes třicet let kamarádit, navzdory tomu, jak nesnesitelná umíš být.“

„Aspoň v tomhle jsme si kvit.“

Podíval se na mě pohledem, který výmluvně vyjadřoval nesouhlas, a potom zase pohlédl na Tiu.

„Proč se vlastně ptáš?“

„No, vidíte tu věc dost odlišně a jste poslední dva z nás, co jsou single. Co takhle malá výzva?“

„Říkám ne, děkuju,“ odpověděla jsem slušně.

„Rozhodně jo,“ odpověděl Luca přesně ve stejnou chvíli jako já.

„Jak můžeš souhlasit s výzvou, když nevíš, o co jde?“ obrátila jsem se na něj nevěřícně.

„A jak můžeš odmítnout výzvu, když nevíš, o co jde?“ rozhodil rukama, jak v něm vzkypěla jeho italská krev a projevila se typickými gesty jeho předků.

„Protože vím, že pokud to má cokoliv společného s online seznamkou, není to nic pro mě.“

Zatvářil se znechuceně. „To jsem si mohl myslet.“

„Co to má jako znamenat?“ narovнала jsem se. Naštěstí jsme pořád seděli, což bylo jediné dobře, protože Luca měl proti mně dobrých třicet centimetrů výšky a deset kilo k dobru. Vsedě jsme si byli aspoň výškově trochu víc rovni.

„Jenom to, že děláš to, co vždycky. Vlastně nevím, proč mě to překvapuje.“

„A co teda vždycky dělám?“

„Volíš jistotu.“

„A to má být jako špatně? Upřímně řečeno, jistota je mnohem lepší životní volba než skákání z hor a podobný šílenosti, který děláš ty.“

„Technicky vzato se snažím na tý hoře zůstat, jsem k ní pevně přivázaný. To je takový základní pravidlo při lezení. Skákat dolů se nedoporučuje.“

„Šplhat po kluzkejš zmrzlejch stěnách taky není zrovna doporučovaný, a přesto to děláš.“

„Protože je to zábava.“

„Ne. Je to šílený. A studený.“

„Mě to baví.“

„To bude nejspíš tím, že jsi v dětství spadl na hlavu a tvoje máma ti to zatajila.“

Podíval se na mě jako už tolikrát, svoje temné oči upřené do mých, orámované řasami, které mu nikdy nepřestanu závidět, a lehký náznak úsměvu na rtech, co byly úplně dokonale a nádherně plné.

„Takže jdete do toho?“ přerušila Tia naši obvyklou slovní přestřelku.

Luca mi přehodil ruku přes ramena. „Jdeme.“

„Nejdeme,“ opravila jsem ho okamžitě. „Nejdeme do ničeho.“

Opřel si hlavu o tu moji a na chvíli ji tam nechal. „Trochu života do toho umírání, Bee.“

„Života mám dost, děkuju!“ řekla jsem a odtáhla jsem se. Soudě podle výrazu jejich tváře, Luca i Tia si zjevně mysleli opak.

„Co? Fakt. Jen u toho nedělám takovej humbuk a tyjátr jako tady kolega.“

„Žiješ tak potichu, až to občas připomíná němotu.“

„Ty seš takovej kretén,“ zavrčela jsem a chtěla dopít zbytek drinku, jenže jsem zjistila, že sklenka je prázdná. „Dobře,“ otočila jsem se na Tiu. „Přijímám výzvu. Ať je to cokoli.“

Tia nadšeně zatleskala. „Tohle bude boží!“

Stupeň stažení mého žaludku napovídal, že se kloním spíše k názoru, že to boží nebude. Zároveň jsem ale tímto začala lovit skautského bobříka. Skoro určitě mě to nebude bavit, ale v žádném případě necouvnu. Luca si o mě myslí, že jsem uzavřená, ale upřímně – vedle něj tak působí většina lidí. Říká se tomu „být normální“. Jak se zdá, není jediný z mých přátel, kdo by řekl, že nežiju úplně naplno, když to řeknu kulantně. Pokud ale nebudu kulantní, řeknu, že si o mě myslí, že jsem dost nudná. V hloubi duše s tím však nemůžu nesouhlasit. Mám prostě ráda klidné, bezpečné a jemné činnosti. Rozumné věci. Komfortní. Chci být nenápadná. Sníží se tím šance, že člověku někdo ublíží. A hlavně taky že on sám ublíží někomu jinému.

„Jsi v pohodě?“ Luca mě jemně vzal za paži. Hlas měl najednou jemný, předchozí popichování bylo pryč.

„Jo,“ odsunula jsem všechny nechtěné myšlenky stranou, ukryla jsem je na půdu do své mysli a soustředila se na to, co říkala Tia.

„Super, takže Luca si myslí, že štěstí se dá najít i online, jo?“

„Rozhodně to nevylučuju jako možnost, jak potkat toho pravýho. Ty a Jono jste toho jasným důkazem. A i pár lidí u nás v práci se dalo dohromady se svejma protějšky přes internet.“

„Bee tomu ale nevěří. Je to tak?“

Bylo dost nevhodné mluvit o tom, jak málo tomu věřím, když přede mnou seděli dva lidé doslova zářící štěstím.

„Myslím, že vy dva jste spíš výjimka,“ balancovala jsem opatrně mezi upřímností a taktem.

„OK, dobře. Tak pojďme tyhle vaše teorie otestovat.“

„Jak?“

„Přihlásíte se oba na stejnou seznamku a slíbíte, že ji fakt budete používat.“ Tia na mě upřela pohled, za který by se nemusel stydět ani medvídek Paddington. „Po nějaký době uvidíme, čí teorie je blíž pravdě.“

Panebože.

Cítila jsem, jak se mi jídlo, které jsem předtím tak zoufale potřebovala, převaluje v žaludku.

„To je směšný. Je tam milion proměnných! Podívej se na něj,“ hodila jsem pohledem po Lucovi. „Ten přece bez problémů nasbírá stovky schůzek. Teda aspoň těch prvních.“

„Nebud' labuť, Bee,“ ignoroval Luca mou poznámku. „Ty jsi přece taky k světu.“

„Ale prosím tě! Umíš mluvit, jednat s lidma, chodíš na rande pořád! To vůbec není fér. Já mám rande... míň často.“ Tia i Luca na mě zírali. „No tak dobře! Mnohem míň často. Přesně! Nemám trénink. Ani dovednosti. Podívejte se třeba na támhle tu ženskou, co Lucu svlíká pohledem od chvíle, co jsme sem přišli.“

Všichni jsme se nenápadně podívali směrem k baru. Seděla tam s nohama přes sebe, působila tělesně a přirozeně a sexy. Upřímně řečeno, divila jsem se, že za ní Luca ještě nešel. Teď zrovna zkušeně flirtovala s mužem středního věku v obleku na míru, ze kterého bohatství úplně sálalo – a i tak pořád házela očkem po Lucovi.

„Co s ní?“ zeptal se Luca.

„Tohle prostě nedokážu.“

„Co přesně?“

„Vypadat tak přitažlivě a nenuceně zároveň.“

„Kdybys chtěla, dokázala bys to.“

„Nejsem si jistá, jestli chci. Každopádně nemá smysl se o tom bavit, stejně bych to nezvládla. Ty jsi totiž, bohužel, byl u toho, když jsem tuhle techniku onehdá vyzkoušela. A tím, že se šklebíš, jenom potvrzuješ, co říkám.“

„Aspoň jsi na sobě měla čistý prádlo.“

„To fakt nepomáhá.“

„Aspoň jsi na sobě měla prádlo,“ dodala Tia.

„To už vůbec nepomáhá.“

„Jen říkáme, že mohlo bejt i hůř. Barový stoličky bejvaj záludný.“

Stočila jsem znovu nenápadně zrak k té siréně naproti. „Ona to zvládá úplně v pohodě.“

„Ty nemusíš nic předstírat, Bee. Máš jiný kvality. Každý jsme jinej. A stejně jde hlavně o sebevědomí. Tohle by pro tebe mohla být skvělá příležitost, jak ho posílit.“

„Já mám sebevědomí dost,“ prohlásila jsem tónem, ve kterém nebyla ani špetka sebevědomí.

„Víš, že tě známe nějakých třicet let, že jo?“ řekla Tia a naklonila hlavu, což dělala vždycky, když někoho prokoukla.

„Dobře,“ vzdychla jsem, protože mi na další dohadování došly síly. „Ale i kdyby to náhodou fungovalo, může trvat měsíce, než člověk potká toho pravýho. Teda... pokud vůbec něco takovýho existuje.“

Luca mě pod stolem kopl.

„S výjimkou přítomných, samozřejmě!“ dodala jsem rychle.

Tia přijala dodatek k mému tvrzení a pokračovala. „Jasně. Ale pro účely experimentu musíme určit deadline. Co třeba do Vánoc? To vám dá oběma dostatek času, abyste získali reálnej pocit, jestli to celý má vůbec potenciál, i kdyby samotnej princ na bílým koni nebo ta pravá princezna nebyli zatím v dohledu. Platí?“

Tou dobou už i zbytek stolu začal naší debatě věnovat pozornost a sledoval rukavici, jež byla hozena. Cítila jsem na sobě jejich pohledy. Každému bylo jasné, že Luca do toho půjde. Byl na takové záležitosti přímo stavěný. Ale já ne. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli jsem vyrobená ze stejného materiálu jako on. Celá věc mě děsila. Ale na druhou stranu, ačkoliv naproti mně seděli přátelé dokazující, že online seznamka funguje, byla jsem přesvědčená o opaku – online seznamky jsou kravina. Dokážu to Lucovi, to mě na tom rozhodně lákalo. Od školky soupeříme, kdo bude mít navrch, a tentokrát mám výhru prakticky jistou.

„Platí?“ zopakoval Luca Tiinu otázku a natáhl ke mně ruku.

„Platí,“ řekla jsem a stiskla ji.

Následující ráno mě nemilosrdně probudilo hlasité, neúnavné vytáčení motoru. S povzdechem jsem otevřela oči. Můj malinkatý byt ležel na konečné Docklands Light Railway, což bylo fajn. Naštěstí jsem nevlastnila kočku, neměla bych pro ni místo, ale byt jsem si zařídila útulně. A hlavně: nemusela jsem se o něj s nikým dělit. Ze všech mých přátel jsem bydlela nejdál od centra, ale zároveň jsem jako jediná nedodělala vysokou a vydělávala nejmíň. Ty dvě věci spolu samozřejmě souvisely. Abych si mohla dovolit bydlení blíž centra a zbytku party, musela bych jít do spolubydlení – a to není úplně můj styl, abych tak řekla. Chci mít možnost sednout si v kalhotkách na pohovku a cpát se brambůrky, když na to mám chuť. A taky mám ráda klid. Většinou je tenhle kout Londýna celkem v pohodě, až na souseda napravo od našeho malého paneláčku. Má úchylku na auta. Nic proti, auta jsou hezká věc. Já žádné nevlastním, protože na to nemám a většinu času ho ani nepotřebuju. Leze mi ovšem na nervy sousedova záliba v „opravování“ aut každou sobotu v osm ráno.

Motor znovu zařval, pak se ozvala obrovská rána, po které následovalo krátké ticho a poté dlouhá salva sprostých slov. Pousmála jsem se a otočila se na druhý bok, abych si ještě chvíli pospala. Probudila jsem se asi za hodinu, otočila se a po paměti jsem našmátrala mobil vedle postele. Vypnula jsem na telefonu tichý režim a podívala se na zprávy.

Nechystáš se z toho zdrhnout?

Za otázkou následovalo emoji, běžící zajíc. Všimla jsem si, že zpráva přišla v půl sedmé ráno – v čase, kdy normální lidé, pokud nejdou do práce nebo nemají malé děti, ještě spí. Luca do práce nešel ani neměl děti. Ale rozhodně nebyl normální. Už jsem na to byla zvyklá, a právě proto jsem si na noc vypínala na telefonu zvuk. Tedy kvůli tomu a kvůli bankám, které se očividně domnívají, že jejich zákazníci si ve tři ráno nutně potřebují zkontrolovat stav účtu.

Po krátkém boji jsem dostala ruce do županu, nohy vrazila do obrovských bačkor tvaru medvědích tlap, co mi Luca nadělil vloni k Vánocům, a došourala se do kuchyně, což mi zabralo celé dvě

vteřiny. V lednici jsem objevila džus, nalila si ho do sklenice a dala vařit vodu. Pak jsem se začala přehrabovat ve věcech v kuchyni a zjišťovat, co by se dalo využít na dnešní snídani. Nakupování jídla mě fakt nebaví, takže ho většinou odkládám, dokud to není naprosto nevyhnutelné. Což bylo skoro přesně teď. Luca kupodivu nakupování potravin miloval. Ale je pravda, že s nimi pak doma uměl náležitě nakládat. Talent a potěšení z vaření měl v genech, kdežto já nikdy neovládla ani jedno, ani druhé. Naštěstí mi to nemuselo vadit, protože mě Luca často zval na večeři a měla jsem dokonce to štěstí, že jsem směla chodit na jejich nedělní rodinné obědy. Bylo tomu tak od našeho dětství a já jsem to milovala. Bohužel se na mě přenesla jejich láska k dobrému jídlu, ale schopnost ho připravit už ne. Píchl jsem do balení nejlevnějších instantních nudlí a dumala jsem, jestli jsou vhodné ke snídani.

Přenesla jsem si extra velký hrnek čaje a sklenici džusu na svůj jídelní stoleček a posadila jsem se. Odepsala jsem:

Z čeho bych měla zdrhat?

Za chvíli na telefonu cinklo jediné emoji, oči obrácené v sloup. Luca tenhle obrázek posílal často, ale netušila jsem, jestli jen mně. Abych byla fér, i já jsem mu ho pravidelně posílala, takže skóre bylo vyrovnané. Vzápětí dorazila další zpráva:

Založit profil. Na tu seznamku. Nebo už jsi

– vložil emoji zajíce –

vzala do zaječích?

Bože, on je tak otravnej.

Ne. Nezaložila. Protože je víkend, brzo ráno a já jsem normální. Na rozdíl od tebe.

Takže sedíš v pyžamu, piješ čaj a zoufale se snažíš najít něco k snídani, co ještě nemá nohy a samo nevyšlo

z lednice?

Uf, je nechutné, jak dobře mě zná.

A ty už máš co? Zaběhnuť maraton a připravenou večeři pro šestnáct lidí?

Né, jenom půlmaraton a čerstvý těstoviny.

Seš děsnej.

Ty taky.

Potom poslal mrkající emoji a hned za ním jedno s vyplazeným jazykem.

No skvěle. Takže Luca už si nejspíš udělal profil na té naší slavně domluvené seznamce a má nasmlouvaných nějakých čtyřicet dva rande. Luca totiž není zrovna nepohledný typ, má vlastní úspěšnou firmu a navíc rád cvičí, což se v kombinaci s vášní pro vaření docela hodí.

Ach jo. Tuhle sázku nechci prohrát. Do konce života by mi to dávali sežrat. Přitom vím, že mám pravdu. Tia s Jonem jsou naprostou výjimkou v online seznamkovém vesmíru a já to dokážu. Nevím, proč Luca není schopný přijmout, že se mýlí. Nemám nejmenší chuť vrhnout se do šíleného kolotoče online seznamování, který mě za pár měsíců vyplivne s pocitem na zvracení. Pokud mám někoho potkat, stane se to. Luca to samozřejmě vidí jinak. Podle něj člověk musí věci zařídit sám. Což on taky dělá, funguje mu to a já jsem na něj za všechno, co dokázal v podnikání, patřičně hrdá. Je mi jasné, že i do téhle výzvy se pustí naplno. Luca Donato není z těch, co se snadno smíří s neúspěchem. Přímo ho nesnáší. V tomhle jsem ovšem stejná. Dobře, úspěšnost mám o něco nižší než on, ale to neznamena, že neúspěch snáším nějak líp. Okolnosti prostě ne vždycky hrají v můj prospěch. Každopádně výzva platí, ať se mi to líbí, nebo ne. Přitáhla jsem si notebook, otevřela ho, klikla na ikonku prohlížeče a napsala

adresu seznamky. Zhluboka jsem se nadechla a klikla na tlačítko „Registrace“.

„Tohle je tvůj profil?“ zeptala se Tia, která se u mě i s Jonem stavila po cestě ven z města na víkend. Seděla na područce mého gauče jako na bidýlku a Jono zatím oknem nenápadně pozoroval souseda-automechanika.

„Hezký auto,“ poznamenal.

„Soudě podle tý rány ráno bude asi potřebovat nový motor. Momentálně si myslím, že čím dýl zůstane potichu, tím hezčí auto to je.“

Jono se ušklíbl a uvelebil se na gauči s kávou, kterou jsem mu právě donesla. Tia se na mě podívala a mezi obočím se jí objevila drobná vráska.

„Co je?“

„Podvádíš.“

„To teda rozhodně ne!“ šla jsem do ofenzívy.

„Už je to online?“

Posadila jsem se na gauč, pokrčila jsem si jednu nohu před sebou a začala laskat rozčuchaný kožíšek na své bačkoře. „Ještě ne úplně.“

„Nech toho mlžení, Bee. Je to nahraný, nebo ne?“

„Není.“

„Výborně. Tak to ještě můžeme zachránit.“

„Pardon?“

„Jako moderátorka téhle výzvy potřebuju mít jistotu, že všechno probíhá férově.“

„Kdy jsi byla jmenovaná moderátorkou?“

„Včera večer.“

„A kým?“

„Sebou.“

„Takže ses jmenovala sama?“

„Jo. Máš s tím problém?“

Pokrčila jsem rameny. „Vlastně ne. Teda až na to, že mě obviňuješ z podvádění.“

„Tohle,“ ukázala na obrazovku, „je podvádění.“

„Nechápu proč? Profil mám. Dokonce jsem vybrala nejvíc mravopočestnou fotku, co jsem našla.“ Nerada se fotím. A selfička mi nefungují už vůbec. Závidím lidem, co na nich vypadají skvěle, i když jsem si vědoma toho, že ty fotky většinou neodpovídají realitě. Každopádně piplat se s aplikacemi, co tuhle uberou a támhle přidají, mi přišlo jako zbytečný výdej energie. „Věř mi, mohla jsem tam dát něco mnohem horšího.“

„O to nejde. Ta fotka je dobrá. Ale zbytek profilu... je nudnej.“

„Tak dík.“

Tia se usadila na barovou židli s poličkou, co mi sloužily jako jídelní kout, a natočila se ke mně. „Ale ty nejsi nudná,“ dodala rychle. „Proto se mi zdá, jako bys to celý sabotovala. Jako by ses snažila působit co nejvíc fádne, abys dostala co nejmíň pozvánek na rande.“

„To nedělám!“ Oknem jsem viděla souseda, který hypnotizoval kapotu svého auta, jako by ho tím mohl opravit. Tiina výtka mě mrzela, ale věděla jsem, že ji nemyslela zle.

Chvíli si mě zkoumavě prohlížela a pak řekla: „Ne. Máš pravdu. Promiň. Neměla jsem to říkat.“ Naklonila se ke mně a objala mě. „Vím, že bys nepodváděla. Ani kdyby ti to pomohlo porazit Lucu. Jenže tohle...,“ ukázala znovu na obrazovku, „to nejsi ty.“

„Ale jsem.“

„Ne, zlato. Nejsi. Fakt se takhle vidíš?“

Zavrtěla jsem se. „Jsem jen upřímná. Můj profil prostě nebude vypadat jako Lucův. Nemám jeho výhody.“

„Máš spoustu výhod,“ odpověděla Tia tónem, který nedával prostor k diskusi. „A neopovažuj se o tom pochybovat.“

Sklouzla jsem pohledem k Jonovi. „Ona umí být docela děsivá, co?“

Přikývl a zašklebil se. „Jojo.“

„OK. Dobrá. Jdeme to upravit.“

Nemělo smysl odporovat. Zнала jsem Tiu moc dlouho, takže jsem věděla, že když se do něčeho pustí, není možné ji zastavit. Jen jsem

doufala, že její „vylepšování“ neskončí tím, že vyprodukuje dlouhý sled nadávek jako sused dnes ráno.

„To přece vůbec nejsem já!“ zaprotestovala jsem o dvacet minut později, když jsem se podívala kamarádce přes rameno. „To nemůžeš zveřejnit.“

„Ale jsi. A samozřejmě že můžu. Respektive – už jsem to zveřejnila. Teď, moje drahá, jsi oficiálně online!“

Z hrdla se mi vydral sten, který měl zůstat jen v mé hlavě.

„To bude dobrý!“ reagovala Tia. „Kdo ví, třeba potkáš toho pravýho!“

„Ale pak prohraju sázku s Lucou.“

Chvíli si mě prohlížela. „Ty si fakt myslíš, že vyhrát sázku je důležitější než najít někoho, s kým bys mohla sdílet život?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ přiznala jsem upřímně.

Tia pozvedla svoje dokonale tvarované obočí.

„Fakt ne. To je jenom...“ pokrčila jsem rameny, „taková automatická reakce. My to prostě s Lucou takhle máme. Odjakživa.“

Přikývla. „Jo, já vím. Ale nedovol, aby ti kvůli tomu uteklo něco, co by mohlo bejt fajn, jo?“

„Upřímně řečeno pořád pochybuju, že by z toho vůbec něco fajn mohlo vzejít. Ale dobře, slibuju, že kdyby se náhodou objevil někdo skvělejší, přijmu prohru důstojně. I kdyby mělo stokrát napršet a uschnout.“

Tia protočila panenky a Jono se zasmál, aniž odtrhl zrak od zápasu v ragby, který objevil během přepínání programů na mé televizi.

„Hele, pojďme se podívat na Lucův profil!“

„Ty jo, nevím, jestli to chci vidět...“ Ale Tia už hledala, skrolovala a za chvíli byl jeho profil na obrazovce.

„Ó, vypadá skvěle!“ přelétla text. „A zní taky skvěle. Bude mít úspěch.“

„Klidně by mohl napsat, že chová prasata a bydlí s nima ve chlívku, a stejně by měl rande. Podívej se na něj! Jak s tímhle mám soutěžit?“

Tia se na mě přísně podívala.

„Ne že by šlo hlavně o soutěžení, samozřejmě.“ Její pohled ale nezměkl, takže mi bylo jasné, že jsem ji nepřesvědčila.

Posadila jsem se na druhou židli, přitáhla si kolena k hrudi a schoulila se do klubíčka. „Vědělas, že hledá vážnější vztah? Myslím z toho, co říkal včera večer...“ pokrčila jsem rameny, „znělo to, jakoby to myslel vážně.“

„Nikdy jsme se o tom přímo nebavili, ale bylo vidět, jak moc byl nadšenej z toho, co se rýsovalo mezi mnou a Jonem. Z pár poznámek, který pronesl, mě napadlo, jestli ho ty krátkodobý známosti už nepřestávaj bavit a on se nezačíná poohlížet po něčem vážnějším.“ Naklonila hlavu. „Fakt o tom nic nevíš?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zvláštní. Vy dva jste k sobě jak přilepení od první třídy. Myslela jsem, že si říkáte všechno.“

„To jsem si myslela taky.“

„Ale vlastně to není úplně překvapivý. Ty přece nejlíp víš, jak moc pro něj rodina znamená. Strávilas s nima hodně času.“

„To je pravda.“

Bylo to tak. Jsem jedináček a moji rodiče vedli bohatý společenský život. Jelikož jsem však skoro nikdy nebyla součástí jejich akcí, trávila jsem večery s hlídačkou. Ta ovšem ty stejné večery trávila se svým klukem, kterého k nám neměla dovoleno brát. Což znamenalo, že jsem byla sama ve svém pokoji. Moc mi to nevadilo. Máma vždycky říkala, že jsem se „uměla krásně zabavit“. Nevím jistě, jestli tomu opravdu věřila, nebo si to jen namlouvala, aby trochu utlumila výčitky svědomí, které se možná občas ozvaly. Až pak jednou Luca, který sice uměl držet jazyk za zuby, ale zároveň si občas pustil pusu na špacír, něco naznačil své mámě. Když šli rodiče na večírek, dělala jsem si většinou instantní nudle, protože hlídačka „neměla hlad“. Jídlo, které měla připravit pro mě, si vždycky vzala domů, aby naši nepoznali, že neuvařila. Já jsem to na ni neřekla. Asi jsem instinktivně nevěřila, že by to něco změnilo. Jen by nastalo dusno a prohloubil by se můj pocit, že jsem pro rodiče pouhou překážkou v jejich snaze vyrazit si z kopytka. Máma vždycky vypadala tak nádherně a byla šťastná, když se chystala ven. Nechtěla jsem ji naštvat.

Jakmile se paní Donatová doslechla, co se děje, okamžitě zasáhla. Prosila jsem Lucu, ať ji zastaví, bála jsem se, že kvůli hlídačce budu mít průšvih. Ale on mě objal a řekl, ať se nebojím. Měl pravdu. I když jeho mámě bylo naprosto jasné, co se u nás doma děje, paní Donatová celou věc vyřešila s neuvěřitelným taktem a diplomaticky. Dokonce to celé zaonačila tak, že to nakonec bylo pro moje rodiče výhodnější, než jak to měli zařízené doposud. Dala se s mámou do řeči, stočila hovor na téma večírků, a než bys řekl švec, domluvila s ní, že kdykoliv budou naši plánovat jít někam na večírek, půjdu já přespat k Donatům. Zdůraznila, že díky tomu nebudou muset spěchat domů kvůli hlídačce. U Donatů doma je stejně pořád živo, jeden člověk navíc vůbec nevádí. Máma sice trochu protestovala, ale spíš jen ze slušnosti, a věc byla domluvená. Najednou jsem už necítila tíhu a osamění, když se naši chystali na nějakou společenskou akci. Těšila jsem se! U Lucy doma to žilo, byl tam rámus, smích, dobré jídlo a všude spousta lidí. Vždycky jsem tam pobývala ráda a teď jsem měla příležitost chodit tam ještě častěji. Jejich dům byl velký a rozlehlý, Lucův děda ho koupil za hubičku v době, kdy se v Londýně ještě dala levně pořídit nemovitost. Postupně ho opravoval a zaplňoval rodinou. Luca a jeho sourozenci tam i nyní trávili hodně času. Teď mi najednou bylo jasné, že Luca bude jednou chtít v téhle tradici pokračovat. Zdá se, že přišel ten správný čas.

Naklonila jsem se k obrazovce a přeplnula na svůj profil. „Musela jsi tam dávat tolik toho o počítačích? Vypadám jako nějaký nerd.“

„Jasně že musela. To je tvoje práce. Seš náš počítačovej génius. Proto máme všichni tvoje číslo v rychlý volbě.“

„Dobrý vědět, proč o mě stojíte.“

„To jsem řekla blbě.“

„Doufám.“

Tia se zašklebila a i já jsem věděla, že takhle to není. Ale měla pravdu v tom, že na počítače jsem byla dobrá. Ve škole jsme měli jen základy, ale většinu věcí jsem se naučila sama po večerech, když jsem seděla sama zavřená v pokoji, šlo mi to nějak samo. Nebyla jsem třídní krasavice ani sportovní typ. Ale tohle se mi dařilo. Jasně, mělo to mínusy, vcelku rychle jsem si svým nadáním vysloužila nálepku nerda – jakmile ovšem někdo potřeboval něco opravit, hned se ke

mně choval mileji. Ale mně to bylo vcelku jedno. Měla jsem Lucu a partu dobrých přátel, ti mi stačili.

Jenže teď se nám parta začala rozpadat. Samozřejmě že to bylo nevyhnutelné. Zatím jsme se snažili co nejčastěji potkávat a díky chatové skupině zůstat v celkem pravidelném kontaktu. Bez těchto věcí bych se cítila ztracená, i když občas jsem zapochybovala, jestli do skupiny vlastně ještě zapadám. Měla jsem pocit, že život ostatních se mění, jen můj je pořád stejný, jako bych byla zaseknutá na jednom místě. I Luca, který mi byl od našich pěti let na blízku, asi plánoval velké změny. Chtěla jsem, aby byl šťastný. Byl přece můj nejlepší kamarád. Jak bych mu to mohla nepřát? Pořád jsem ale cítila nedůvěru v tenhle proces, který se podobal nakupování lásky na netu. Ovšem z představy, že budu jediná, kdo se na naše srazy dostavuje sám, se mi svíral žaludek. Jednou už jsem zažila, že mě lidi litovali, a podruhé jsem si to nechtěla zopakovat. Pohled mi sklouzl zpět na obrazovku, na jedinou fotku, ze které si mi neotvírala kudla v kapse. Možná bylo tohle nejlepší řešení. Možná jsou v životě důležitější věci než vyhrát sázku.

„Zajímalo by mě, kolik pozvánek na rande už dostal,“ přemítala Tia a prohlížela si Lucův profil.

„Hodně, předpokládám, soudě podle jeho dosavadního výkonu,“ odpověděla jsem a na profil jsem se raději nepodívala.

„Jo, ale nezapomeň, co říkal. Nehledá románek.“

„Z jedny fotky a pár vět nic nepoznáš. Každý tam napíše, co si myslí, že ostatní chtějí slyšet. Vždyť jsi to udělala i ty u mého profilu! Tyhle věci nevystihují realitu. I kdyby fakt hledal něco vážnějšího, vsadím se, že si případnej objekt nejdřív důkladně prozkoumá.“

Tia pokrčila rameny. „Možná. A tvůj profil vystihuje realitu.“

„Ne. Udělalas mě mnohem zajímavější a úspěšnější, než jaká ve skutečnosti jsem. I když dostanu pozvánku na rande, stejně se brzo

ukáže, jaká je pravda. Mohlas rovnou nahrát deset let starou fotku, aby to bylo komplet.“

Tia protočila oči a znovu se zadívala na obrazovku. „Víš, co je vtipný?“

Zavrtěla jsem hlavou, vzala jsem ze stolu svůj poznámkový blok a začala jsem si prohlížet seznam úkolů. „Nevím.“

„Podívej se na tohle,“ ukázala nápaditě nalakovaným a ozdobeným nehtem na monitor, kde se z fotky usmíval Luca, uvolněný, sebevědomý a tak pohledný, až to nebylo hezké. (Tohle říkala i jeho máma, takže to musí být pravda.) „Skoro bych řekla, že je škoda, že už se znáte.“

Zvedla jsem oči od bloku, v němž jsem před vteřinou s lehkou nechutí odškrtna „vytvořit a nahrát profil kvůli pitomý sázce“.

„Jak to myslíš?“

„No, podle toho, co tu píše, hledá někoho, jako jsi ty.“

Zachrochtla jsem napůl smíchy, napůl nevěřičně a zcela nevychovaně. Dokonce i Jono odtrhl oči od televize a pozvedl obočí.

„Ale vážně,“ trvala na svém Tia. „Píše tu, že hledá někoho laskavého, starostlivého a vtipného...“

„To tam píše každej!“

Tia mě ignorovala a četla dál: „... kdo má rád dobré jídlo, cestování a chápe, jak důležitá je rodina a přátelé. To všechno jsi ty.“ Viděla jsem, jak se jí v hlavě začínají roztáčet kolečka a hromadit pára.

„To všechno je hromada lidí. Je to napsaný úplně obecně,“ nakoukla jsem jí přes rameno. „V seznamu zálib má naprostý absurdní macho kraviny.“ Dobrá, úplně přesně takhle to nenapsal. Měl tam „mám rád extrémní sporty“, což pro mě bylo jedno a to samé. „A určitě tam někde bude seznam požadavků: nohy až do podpaždí, tělo modelky spodního prádla, nejlépe stejný povolání, ať to hezky ladí, a dlouhý lesklý vlasy jako z reklamy na šampon.“

„Není tak povrchní,“ bránila ho Tia. „A ty máš dlouhý, lesklý vlasy.“

„Však já neříkám, že je povrchní. Ale kdy se naposledy objevil na srazu s holkou, která by se nevyjímala v módním časopisu nebo v pitomý reklamě na parfém? Já se pokaždý musím nenápadně přesunout na druhý konec stolu, abych nevypadala jako obluda. Prostě ti říkám, i kdyby to nebylo divný, jakože by to bylo hodně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Sázka na lásku (a jiné katastrofy)**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.